Úvod do témy, 2. časť

Category: všeobecne
written by Drahoslav Vajda | 1. júla 2026

Čas a posledné časy

V biblických textoch sa slovo „čas“ alebo „obdobie“ používa viac v zmysle „stanovený čas“, „pravý čas“, „príležitosť pre udalosť alebo čin“ ako v zmysle „plynutie času“[1)]. Tieto slová a výrazy označujú čas a príležitosti, ktoré Boh dáva (napr.: 5. Mojžišova 11:14; Žalm 145:14; Izaiáš 49:8; Jeremiáš 18:23). Podobne je to aj v Novom zákone (Lukáš 19:44; Skutky 17:26; Titovi 1:3; 1. Petrov 1:11).

Biblia teda nekladie dôraz na plynutie času, ale skúr na to, akým obsahom Boh naplňuje určité historické okamžiky, či obdobia (intervaly času). Písmo viac zdôrazňuje „časy“, „okamžiky“, v ktorých Hospodin (Jahve) presadzuje svoj zámer, ako „lineárne“ plynutie času.

V gréčtin, v Novom zákone, sa pre čas používajú dva pojmy: „kairos“, ktorým sa označuje „okamžik“ alebo „interval“ času. Druhým je „chronos“, ktorým sa označuje jednoduché plynutie času (Lukáš 20:9; Skutky 14:28). Kontext môže slovu „chronos“ dať aj význam „meškanie/zmeškanie“ alebo „čas otáľania a čakania“ (napríklad Skutky 18:20, 23). Toto je pravdepodobne aj zmysel času vo verši Zjavenie 10:6 viac, ako zmysel „čas zanikne“ (prestane existovať). [Zo slova „chronos“ je odvodené naše odborné pomenovanie prístrojov a zariadení na meranie času, ktoré znie: „chronometre“ (merače plynutia času, hodiny).]

Rozhodujúci čas

V Novom zákone nachádzame miesta, v ktorých sa na niektorý okamih času poukazuje ako na rozhodujúci. Ježiš Kristus na začiatku svojej služby oznamoval: *„Naplnil sa čas, a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Čiňte pokánie a*

verte evanjeliu!“ (Marek 1:14-15, verš 15) Život a dielo Ježiša Krista predstavuje pre človeka *rozhodujúci čas* Božích zámerov (Efezským 1:9-10). Je to jedinečná príležitosť, ktorej sa človek má chytiť (2. Korintským 6:2; *Lebo hovorí: „V príhodný čas som ťa počul a v deň spasenia som ti pomohol. Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!*). Behom Ježišovej pozemskej služby sa pozornosť Písem stále viac sústreďovala na jeho ukrižovanie, smrť a vzkriesenie (Matúš 26:18; Ján 7:6).

Židovské delenie času bolo delenie na *vek prítomný* a ten, ktorý má prísť*, ktorý má nastať*. Nový zákon toto nazeranie na čas zmenil. Rozdiel medzi židovskou nádejou na budúcnosť a nádejou tých, ktorí patria do Cirkvi je v tom, že Židia Božie spasiteľné jednania ešte len očakávajú, zatiaľ čo pre patriacich do Cirkvi je tento okamžik už raz a navždy vecou minulosti. Dnes Cirkev už len s trpezlivosťou očakáva dokončenie vecí týkajúcich sa spasenia. Cirkev (Cirkev s veľkým „C“) už teraz žije v posledných časoch (Skutky 2:17; Židom 1:2; 1. Jánov 2:18; 1. Petrov 1:20).

V budúcnosti nás očakáva „presun“ (prechod) z „tohto času“ (z *posledných časov*) do „sveta, ktorý príde“ (Marek 10:30; Efezským 1:21; Títovi 2:12-14), ale v prítomnosti už predčasne dochádza k naplneniu tohto prechodu, pretože v Ježišovi sa už uskutočnil tento Boží zámer. Znamením tohto je dar Svätého Ducha, čo je závdavok veku, ktorý príde (Efezským 1:14; Židom 6:4-6; Rímskym 8:18; Galatským 1:4). Z toho dôvodu apoštol Ján zdôrazňuje a pripomína, že večný život máme už teraz (Ján 3:36). Neznamená to len, že je to život iný čo do kvality, ale že už teraz máme život, do ktorého naplno vstúpime až vzkriesením alebo vychvátením Cirkvi (Ján 11:23-25).

Zdroje

1) Zoznam literatúry, položka 18), heslo „čas“